

EL MICALET GALÀCTIC

La volta al món en 80 dies

Jules Verne

Adapt. Teresa Broseta / Il·lustr. Jesús Huguet

1

Phileas Fogg era un autèntic cavaller anglés, seriós, formal i poc amic d'expressar els seus sentiments. I una miqueta misteriós, perquè només es coneixien d'ell tres coses: que pertanyia al Club de la Reforma, que era ric i que havia viatjat bastant, tot i que feia anys que no eixia de Londres.

Feia una vida molt tranquil·la. Li agradava llegir els diaris i jugar a cartes al club.

No tenia família i disposava només d'un criat, a qui exigia tanta puntualitat i perfecció que era quasi impossible que el complaguera. Després d'haver despatxat uns quants criats per aquest motiu, un bon dia contractà un jove francès, conegut com a Passepartout.

El jove, cansat de servir amos de vida agitada, va sentir parlar d'aquell home de costums tranquils i metòdics i es presentà a sa casa. Una vegada contractat, estudià l'horari que li havia donat el senyor Fogg. Molt content, sense sospitar que el destí li reservava una bona sorpresa, exclamà:

—Per fi he trobat la vida tranquil·la que buscava! Crec que el senyor Fogg i jo ens entendrem perfectament.

Mentre ell es familiaritzava amb la casa, el seu amo se n'anà a dinar al Club de la Reforma, com feia cada dia a la mateixa hora.

Després de dinar i de llegir els diaris, arribà l'hora de jugar a cartes amb cinc cavallers tan rics i tan respectables com ell. Mentre jugaven, conversaven sobre el robatori que acabava de patir el Banc d'Anglaterra.

—Cinquanta-cinc mil lliures! —exclamà un dels jugadors—. Ni més ni menys!

—I diuen que el lladre és un cavaller desconegut que rondava aquell dia pel banc —comentà un altre.

—És la notícia de l'any —assegurà el tercer.

—Estic segur que el trobaran —afirmà el quart.

—Doncs jo no —intervingué el cinqué—. El món és molt gran!

Phileas Fogg, que encara no havia obert la boca, digué aleshores:

—Abans ho era. Però hui en dia es pot donar la volta al món en huitanta dies.

–Això és impossible, senyor Fogg!

–Amb els mitjans de transport actuals...

–Ni així!

La discussió es va fer més i més acalorada. Vist que no aconseguien posar-se d'acord, Phileas Fogg llançà la seua aposta:

–Vint mil lliures que faré la volta al món en huitanta dies. Ni un minut més! Què em diuen?

Els altres pensaren que era broma. Però el senyor Fogg mirà el rellotge i manifestà amb solemnitat:

–Eixiré de Londres amb el tren de les nou menys quart. Serà el començament del meu viatge.

–Hui mateix? –s'astoraren els altres.

–Hui mateix. Com que hui és 2 d'octubre, tornaré a aquest saló a les nou menys quart del 21 de desembre. En cas contrari, hauré perdut les vint mil lliures de l'aposta.

Deixant-los amb la boca oberta, Phileas Fogg guanyà la partida i se'n tornà a casa. Faltaven deu minuts per a les huit.

–No havia de tornar a la mitjanit? –s'estranyà Passepartout–. Segons l'horari...

–Preparà't de pressa –tallà el cavaller–. Marxarem de seguida cap a França.

–Vol dir que ens n'anem de viatge? –s'estranyà encara més el criat, que sabia que el senyor Fogg no eixia mai de Londres.

–Sí, Passepartout. A donar la volta al món!

–La volta al món? –va repetir el jove, quasi sense alé.

–Sí. I només en huitanta dies. No podem perdre ni un minut.

–I l'equipatge? –es preocupà Passepartout.

–Només caldrà un sac amb un parell de mudes per barba.

Passepartout, atordit però obedient, va fer exactament el que li manaven. Abans d'eixir de casa, el senyor Fogg ficà dins del sac un feix de bitllets de banc.

–Cuida bé el sac, Passepartout –demanà–. Hi portes vint mil lliures.

Amo i criat van eixir de casa a les huit en punt, pujaren a un taxi i arribaren a l'estació de Charing Cross a les huit i vint. Compraren el bitllet i pujaren al tren, que es posà en marxa, entre xiulits, a les nou menys quart en punt.

L'aventura començava!

2

Mentre Phileas Fogg i Passepartout s'allunyaven de Londres, la notícia de l'aposta s'estengué per la ciutat com taca d'oli. Tots es meravellaven de l'atreviment del cavaller, que es jugava una fortuna en una aventura més que arriscada, i apostaven amb passió a favor o en contra del senyor Fogg.

Però, a poc a poc, per la ciutat començà a córrer un rumor: que l'aposta del senyor

Fogg era només una excusa per a fugir de Londres. I per quin motiu voldria fugir de la seua ciutat? L'única explicació possible és que ell fora el lladre del Banc d'Anglaterra!

En aquell moment, la policia anglesa ja havia enviat alguns inspectors arreu del món per capturar el lladre. Com ara l'inspector Fix, que havia sigut enviat a la ciutat egípcia de Suez. Cada dia esperava els vaixells al port i observava els passatgers, tractant de trobar-lo. Fins que un dia va fer escala a Suez un vapor anomenat *Mongòlia*, i l'inspector va veure un home que encaixava amb la descripció del lladre. L'havia localitzat! Ara només li calia retindre'l i esperar l'orde de detenció, que havia d'arribar de Londres. L'inspector Fix no ho sabia, però aquell home no era altre que el senyor Phileas Fogg, acabat d'arribar d'Europa en companyia del fidel Passepartout.

El senyor Fogg s'encaminà a l'oficina consular perquè li segellaren el passaport. No era un tràmit necessari, però el feia perquè la seua volta al món quedara ben documentada. Després se'n tornà al vaixell, es tancà a la cabina i anotà el pas per Suez en el seu quadern de viatge. En el quadern constava ja el pas per París, Torí i Bríndisi, i tots els horaris: arribar a Suez des de Londres li havia costat sis dies i mig.

Mentrestant, l'inspector Fix trobà la manera de parlar amb Passepartout. Va fingir que s'interessava cordialment per ell i el jove Passepartout li ho contà tot: l'estranya i precipitada eixida de Londres, els diners que portaven al sac i aquella extravagant aposta de donar la volta a món en huitanta dies. Escoltant-lo, l'inspector Fix ja no dubtà que Phileas Fogg era el lladre que buscava. No

podia deixar-lo escapar de cap de les maneres! Si l'orde de detenció no arribava a temps, s'embarcaria al *Mongòlia* i el seguiria fins a Bombai. No importava un lloc o un altre: el cas era detindre'l!

El *Mongòlia* llevà àncores puntualment i navegà a tota velocitat cap a Bombai. Bona part dels passatgers eren militars anglesos, alguns dels quals feien el viatge acompanyats per les seues dones. L'ambient a bord del vaixell era agradable, fins i tot luxós, llevat de quan l'oratge complicava la travessia. Aleshores, les senyores es tancaven a les cabines, es feia el silenci i els mariners treballaven de valent. Només el senyor Fogg romanía impassible.

Passava moltes hores a la cabina, d'on només eixia per jugar a cartes amb altres cavallers. Passepartout, que tampoc semblava

afectat pels moviments del vaixell, passejava sovint per la coberta. Així va coincidir de nou amb l'inspector Fix, que es presentà com un treballador de l'empresa del *Mongòlia*. Des d'aquell moment, els dos passaren moltes estones conversant amablement. Passepartout ho feia amb tota la innocència del món; l'inspector Fix, per contra, només per descobrir qualsevol secret de Phileas Fogg.

Quan portaven ja tres dies de navegació, el *Mongòlia* atracà al port d'Aden, on havia de carregar el carbó necessari per a arribar a Bombai. El senyor Fogg i Passepartout aprofitaren per a baixar a terra una estona. El cavaller anà a segellar el passaport, per tal de documentar la ruta, mentre Passepartout feia una miqueta de turisme per aquella ciutat desconeguda, que li semblà ben interessant.